

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Michala Hájka Ph.D., ve věci

žalobkyně: **X**
bytem X
zastoupená Ing. Františkem Mejtou, daňovým poradcem,
se sídlem třída Národní svobody 33, 397 01 Písek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č. j. 43140/18/5200-10421-705721,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně dne 24. 6. 2015 podala řádné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2014. V daňovém přiznání uvedla v příloze č. 1 na řádku 109, resp. 110, příjmy a výdaje, které na ni rozdělil jako spolupracující osoba podle ustanovení § 13 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném v rozhodném období (dále jen „zákon o daních z příjmů“), manžel J.K. Postupem k odstranění pochybností správce daně stanovil J.K. platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 výdaje rozdělené na žalobkyni, jako spolupracující osobu v jiné výši, než jak je uvedl ve svém daňovém přiznání. S ohledem na tuto skutečnost správce daně vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání.
2. Žalobkyně podala dne 1. 7. 2016 řádné daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2015, kde mimo jiné v příloze č. 1 na ř. 101 uvedla příjmy ve výši 106 333 Kč a na ř. 102 uvedla výdaje ve výši 42 533 Kč, a to bez určení druhu činnosti a způsobu uplatnění výdajů. V tabulce „H“ žalobkyně jako osobu, která rozděluje příjmy a výdaje, uvedla J.K., přičemž řádka 109 a 110, kde mají být uvedeny příjmy a výdaje rozdělené na spolupracující osobu zůstaly prázdné. V souvislosti s těmito příjmy vyzval správce daně žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání za zdaňovací období roku 2015 s uvedením příslušné částky příjmů, které na ni připadly jako na spolupracující osobu.
3. Dne 20. 12. 2017 byla správci daně doručena odpověď na výzvy, ve které žalobkyně sdělila, že nemá důvod měnit svá podaná daňová tvrzení a požádala o prodloužení lhůty z důvodu podání kasační stížnosti J.K. proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) č.j. 50 Af 27/2016-26 ze dne 20. 11. 2017, kterým byla zamítnuta žaloba J.K. proti rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství ve věci zamítnutého odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Prodloužení lhůty požadovala žalobkyně v okamžiku doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Správce daně vyhověl žalobkyni a lhůtu k podání dodatečného daňového přiznání prodloužil a to do 24. 1. 2018.
4. Žalobkyně ani v prodloužené lhůtě dodatečná daňová přiznání nepodala, a proto správce daně daňovou povinnost žalobkyni doměřil z moci úřední dle ustanovení § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalobkyně se proti dodatečným platebním výměrům ze dne 20. 3. 2018 odvolala. Kasační stížnost J.K. byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č.j. 9 Afs 421/2017-17 stejně jako ústavní stížnost usnesením Ústavního soudu ze dne 27. 2. 2018 sp. zn. IV.ÚS 263/18.
5. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 12. 2. 2018 č.j. 244803/18/2208-50521-304735 a č.j. 246107/18/2208-50521-304735, kterými byla žalobkyni doměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 270 Kč a sděleno penále z doměřené daně ve výši 54 Kč a za zdaňovací období roku 2015 doměřena daň ve výši 630 Kč a sděleno penále z doměřené daně ve výši 126 Kč bylo zamítnuto a dodatečné platební výměry byly potvrzeny. Žalovaný správní orgán vysvětlil skutkový stav věci, odkázal na závěr Krajského soudu v Českých Budějovicích, který byl vysloven v rozsudku č.j. 50 Af 27/2016-26 ze dne 20. 11. 2017, který odmítl argumentaci J.K., že se v posuzovaném případě jednalo o společné příjmy jeho a jeho manželky, a že postup podle ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů je předřazen ustanovení § 7 téhož zákona, na základě, čehož by mohl nejprve rozdělit společné příjmy na spolupracující

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

manželku a jeho příjem by se tak dostal pod hranici dvou miliónů, která odpovídá restrikci výdajů podle § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů. Krajský soud dovodil, že příjmy a výdaje manželky žalobce (žalobkyně), které na ni byly rozděleny ve smyslu § 13 zákona o daních z příjmů jako spolupracující osobu je třeba odvodit od příjmů a výdajů jejího manžela. Spolupracující osoba si nemůže určit výši výdajů, které bude uplatňovat, neboť ta se pouze podílí na příjmech a výdajích hlavního podnikatele. Podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o daních z příjmů navíc musí být u spolupracující osoby výše podílu příjmů a výdajů stejná. Spolupracující manžel pouze přebírá podíl na příjmech a výdajích poplatníka, který těchto příjmů a výdajů dosáhl součinností se spolupracující osobou a v určitém podílu je rozděluje. Žalobkyně, jakožto spolupracující osoba, nemůže v daňovém přiznání uvádět příjmy, které pocházejí z činnosti jiného poplatníka, jako by to byly příjmy z její vlastní samostatné činnosti. Výdaje, vztahující se k příjmům spolupracující osoby, nejsou spolupracující osobou určovány, neboť jejich výše je závislá na poměru přerozdělení příjmů zvoleném hlavním poplatníkem. Z toho důvodu, pokud se tyto osoby rozhodnou využít legální daňovou optimalizaci formou institutu spolupracujících osob, musí využít postupu dle § 13 zákona o daních z příjmů, ten však neumožňuje rozdělit příjmy a výdaje v absolutní částce, ale pouze odpovídajícím podílem, a to i za situace, že dopočet procentní hodnotou neodpovídá vůli stran. Vůle je v tomto případě na místě pouze při rozhodování, zda ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů poplatníci využijí. Vzhledem k tomu, že J.K. nepostupoval při rozdělování příjmů a výdajů na žalobkyni jako spolupracující osobu v souladu s ustanovením § 13 zákona o daních z příjmů, musel správce daně provést přepočet a stanovit žalobkyni daň v souladu s ustanoveními § 7 a 13 zákona o daních z příjmů.

II. Žalobní body

6. Proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu podala žalobkyně dne 26. 11. 2018 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.
7. Žalobkyně v žalobě zdůraznila nesouhlas především s tezemi, na kterých je napadené rozhodnutí postaveno, respektive, které byly v dodatečných platebních výměrech promítnuty. Prvou tezí je tvrzení, že osoba „hlavní“ rozděluje příjmy, kterých dosáhla, a to jednostranně na osobu spolupracující. Takový náhled staví osobu spolupracující do podřízeného postavení až vazalství. Žalobkyně zastává názor, že v tiskopise „H“ měly být správně uvedeny údaje o osobě, jejíž příjmy a výdaje jsou rozdělovány, což odpovídá vůli obou stran.
8. Druhou tezí, se kterou žalobkyně nesouhlasí je promítnutí vzájemné dohody na v budoucnu změněný stav. Lze připustit, že by se nějací manželé dohodli tak, že manželka v daňovém přiznání uvede 5% z manželem dosažených příjmů. Konkrétní výše v absolutním vyjádření se jednoduše dopočte. Obdobná matematická operace se provede i ohledně výdajů. Mění-li se v budoucnu výše příjmů, upraví správce daně dodatečně nově rozhodné příjmy a výdaje v souladu s touto dohodou. Nelze však postupovat takto vždy. Pokud manželé uzavřou dohodu, že manželka vykáže konkrétní částku přerozděleného základu daně, lze takovou dohodu jednoduchou matematickou trojčlenkou vyčíslit a zapsat do daňového přiznání. Pozdější úprava daňového základu je pak vyloučena. Zjistí-li se následně, že správná výše daňových příjmů nebo výdajů je jiná, změní se u spolupracující osoby vykázaná výše příjmů nebo výdajů tak, aby nově přerozdělený základ byl opět ve

stejně výši. Žalovaný aprobovaným postupem správce daně učinil z žalobkyně daňovou ručitelku.

9. Žalobkyně připomněla, že na osobu spolupracující nelze klást ty samé nároky, jako na osobu hlavní a ani ji nelze zavazovat za řádné vykázání celkových dosažených příjmů nebo výdajů. Jedinou částku, kterou je osoba spolupracující schopna relevantně posoudit, je převáděný dílčí základ, a to jen v absolutním vyjádření. Žalobkyně takovou dohodu uzavřela, a proto jí neměl správce daně měnit. Z toho důvodu jsou dodatečné platební výměry nezákonné. Proto bylo navrženo zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, č.j. 43140/18/5200-10421-705721 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně v žalobě uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízeného jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.r.s.

III. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný správní orgán navrhl zamítnutí žaloby. Shrnul dosavadní průběh daňového řízení. Zrekapituloval námitky žalobkyně a vymezil předmět sporu.
11. Žalovaný s právními názory žalobkyně, které uvedla v žalobě, vyjádřil nesouhlas. K tomu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde je skutkový stav a právní posouzení rozveden. K námitce žalobkyně týkající se předmětného tiskopisu k dani z příjmů fyzických osob žalovaný uvedl, že námitku hodnotí jako zcela irrelevantní. Tuto námitku vnímá jako formalistickou snahu žalobkyně najít nějaké nesprávné teze, přičemž ze znění zákona vyplývá, že pozice spolupracujících osob není rovnocenná, neboť se spolupracující osoba pouze podílí na příjmech a výdajích hlavního podnikatele. S ohledem na uvedené považuje žalovaný znění tiskopisu za správné a odpovídající charakteru institutu spolupracující osoby. Vydávání předmětných tiskopisů je navíc v pravomoci Ministerstva financí České republiky a nikoli správce daně či žalovaného.
12. K druhé žalobní námitce žalovaný zdůraznil právní závěry vyslovené Krajským soudem v Českých Budějovicích v rozsudku č.j. 50 Af 27/2016-26 ze dne 1. 11. 2017, který byl vydán ve věci žaloby podané J.K. Zákon o daních z příjmů nikde neupravuje pojem společný příjem manželů, pouze v ustanovení § 13 umožňuje rozdělit příjmy dosažené při samostatné činnosti za dodržení daných podmínek na spolupracující osobu. Ta si nemůže určit výši výdajů, které bude uplatňovat, neboť se pouze podílí na příjmech a výdajích hlavního podnikatele a na jím zvoleném způsobu uplatnění výdajů. Pokud se manželé rozhodnou využít legální daňovou optimalizaci formou institutu spolupracujících osob, musí využít postup podle § 13 zákona o daních z příjmů a dodržet zákonem stanovená pravidla, která neumožňují rozdělit příjmy a výdaje v absolutní částce, ale pouze způsobem, který je popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem žalobkyně, že dopočet procentní hodnotou neodpovídá vůli stran. Vůle je v tomto případě na místě pouze při rozhodování o tom, zda ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů poplatníci užijí či nikoliv. Dále si mohou zvolit v mezích zákona výši rozdělovaných příjmů na spolupracující osobu. Výše rozdělovaných výdajů se odvíjí od výše rozdělených příjmů. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 154/2004. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem žalobkyně, že dopočet procentní hodnotou neodpovídá vůli stran. Vůle je v tomto případě na místě pouze při rozhodování o tom, zda ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů poplatníci užijí či nikoliv. Dále si mohou zvolit v mezích zákona výši rozdělovaných příjmů na spolupracující osobu. Výše rozdělovaných výdajů se odvíjí od výše rozdělených příjmů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1Afs 154/2004 a na skutečnost, že pokud manželé uzavřou dohodu, která neodpovídá zákonným omezením ohledně rozdělování příjmů, pak se takové dohody nelze dovolávat. To vyplývá z rozsudku NSS sp. zn. 1Afs 84/2012 a 1Afs 154/2004. Spolupracující osoba si ani nemůže určit výši výdajů, které bude uplatňovat absolutní částkou, neboť se pouze podílí na příjmech a výdajích hlavního podnikatele. Námitky žalobkyně proto žalovaný hodnotil jako nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný vyjádřil souhlas s vyřízením věci bez nařízeného ústního jednání.

IV. Právní názor soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
14. Žaloba není důvodná.
15. V dané záležitosti je předmětem sporu posouzení postupu při rozdělování příjmů a výdajů na spolupracující osoby dle ustanovení § 13 zákona o daních z příjmu a dále důvodnost nesouhlasu žalobkyně s tezemi, na kterých žalovaný postavil napadené rozhodnutí.
16. Soud v první řadě poukazuje na platnou právní úpravu, podle které ustanovení § 13 odst. 1 zákona o daních z příjmů stanovuje, že příjmy a výdaje na jejich dosažení, zajištění a udržení při samostatné činnosti s výjimkou podílu společníka veřejné obchodní společnosti a komplementáře komanditní společnosti mohou být rozděleny mezi poplatníka a s ním spolupracující osoby, kterými se rozumí spolupracující manžel, spolupracující osoba s poplatníkem žijící ve společně hospodařící domácnosti, člen rodiny zúčastněný na provozu rodinného podniku. Podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o daních z příjmů musí být u spolupracujících osob výše podílu na příjmech a výdajích stejná. Podle ustanovení § 13 odst. 3 téhož zákona, v případě že je spolupracující osobou pouze manžel, se příjmy a výdaje rozdělují tak, aby a) podíl příjmů a výdajů připadající na manžela nečinil více než 50 %, b) částka, o kterou příjmy převyšují výdaje, činila za první za zdaňovací období nejvýše 540 000 Kč a za druhé za každý započatý kalendářní měsíc spolupráce nejvýše 45 000 Kč.
17. U příjmů ze samostatné výdělečné činnosti ustanovení § 7 odst. 3 zákona o daních z příjmů stanoví, že základem jsou příjmy uvedené v § 7 odst. 1 a 2 tohoto zákona s výjimkou uvedenou v § 7 odst. 6 téhož zákona a tyto příjmy se snižují o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení s výjimkou příjmů uvedených v § 7 odst. 1 písm. d) zákona o daních z příjmů. Ve zdaňovacím období roku 2014 platilo dle ustanovení § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů, že neuplatnil-li poplatník výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů, může uplatnit výdaje ve výši 40 % z jiných příjmů ze samostatné činnosti; nejvýše lze však uplatnit výdaje do částky 800 000 Kč. Pro zdaňovací období roku 2015 byla předmětná zákonná úprava posunuta do ustanovení § 7 odst. 7 písm. d) téhož zákona. Ustanovení § 7 odst. 8 zákona o daních z příjmů dále stanoví, že uplatní-li poplatník výdaje podle ustanovení § 7 odst. 7 tohoto zákona, má se za to, že v částce výdajů jsou zahrnuty veškeré výdaje poplatníka vynaložené v souvislosti s dosahováním příjmů ze samostatné činnosti.
18. Příjmy a výdaje žalobkyně, které na ni byly rozděleny ve smyslu § 13 zákona o daních z příjmů jako na spolupracující osobu, bylo proto třeba odvodit od příjmů a výdajů jejího manžela J.K.. Touto záležitostí se zabýval již Krajský soud v Českých Budějovicích v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

rozsudku sp. zn. 50 Af 27/2016, který navazoval na rozsudky NSS č. j. 1Afs 154/2004-63 a č. j. 1Afs 84/2012-39.

19. Žalobce v žalobě zpochybňoval teze, na kterých je napadené rozhodnutí postaveno, přičemž prvou tezí označil tvrzení žalovaného, že osoba hlavní rozděluje příjmy, kterých dosáhla, a to jaksi jednostranně na osobu spolupracující. V této souvislosti hodnotil text tiskopisu „H“ jako nepřipadný a navrhl, jak by takový text měl znít, aby odpovídal skutečnosti, že jsou v tiskopise uvedeny údaje o rozdělených příjmech a výdajích a odpovídají tak vůli obou stran.
20. Námitku soud hodnotí jako nedůvodnou. V dané záležitosti je třeba vycházet z konkrétního označení tiskopisu „H“ k dani příjmů fyzických osob. Označení tohoto tiskopisu odpovídá znění zákona, které stanoví jednoznačně vztah spolupracujících osob, který není rovnocenný, neboť spolupracující osoba se pouze podílí na příjmech a výdajích osoby hlavní. Jak uvedl i žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě vydávání tiskopisů je v gesci Ministerstva financí ČR a nikoliv v gesci správce daně, popřípadě žalovaného.
21. Žalovaný správní orgán názorně vysvětlil v žalobou napadeném rozhodnutí s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 50 Af 27/2016, že příjmy a výdaje žalobkyně, jako spolupracující osoby, které na ni byly rozděleny ve smyslu § 13 zákona o daních z příjmů, je třeba odvodit od příjmů a výdajů jejího manžela. Spolupracující osoba si tudíž nemůže určit výši výdajů, které bude uplatňovat, neboť se pouze podílí na příjmech a výdajích hlavního podnikatele. Podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o daních z příjmů musí být u spolupracující osoby výše podílů příjmů a výdajů stejná, a tudíž nelze přistoupit na domněnku žalobkyně, kterou uvedla v polemice s prvou tezí žalovaného.
22. Žalobkyně dále tvrdila, že nesouhlasí s postupem daňových orgánů, které nezajistily správné promítnutí dohody spolupracujících osob na v budoucnu změněný stav. Žalobkyně popsala situaci, kdy si manželé, jako spolupracující osoby dohodnou procentní podíl dosažených příjmů a výdajů a v případě změny údajů se tudíž jednoduše dopočtou. Nesouhlas žalobkyně vyjádřila pro situaci, kdy si manželé jako spolupracující osoby dohodnou, že manželka vykáže konkrétní částku přerozděleného základu daně v absolutní částce. Zjistí-li se následně jiná výše daňových příjmů nebo výdajů, změní se vykázaná výše příjmů tak, aby nově přerozdělený základ daně byl opět ve stejné absolutní částce, a to s pomocí jednoduché matematické trojčlenky. Žalobkyně odmítla postup správce daně, který z ní v daném případě učinil ručitelku svého druhu.
23. Námitku soud nehodnotí jako důvodnou. Podnikatel může v souladu s ustanovením § 13 zákona o daních z příjmů rozdělit příjmy dosažené při samostatné výdělečné činnosti a související výdaje na spolupracující osobu. Výdaje může uplatnit v prokázané výši podle § 24 zákona o daních z příjmů nebo výdaje paušální podle § 7 odst. 7 téhož zákona. Z ustanovení § 13 vyplývá, že osoba samostatně výdělečně činná nejprve stanoví své příjmy a výdaje a potom takto stanovené částky může převést na spolupracující osobu. Omezení výše paušálních výdajů se posuzuje před rozdělením příjmů a výdajů na spolupracující osobu. Podnikatel tudíž musí nejprve výdaje tzv. „zastropovat“ a pak je rozdělit na spolupracující osobu. Důvodem tohoto postupu je skutečnost, že příjmy a výdaje se rozděluje na spolupracující osobu zákonem stanoveným stejným podílem, podstatné je proto zjištění příjmů a výdajů „hlavní“ osoby. Spolupráce manželky podle ustanovení § 13

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

zákona o daních z příjmů je z jednou forem, kterou může poplatník využít pro možnosti optimalizace daňového zatížení. Smysl tohoto postupu spočívá v převedení určitého poměru příjmů a výdajů na spolupracující osobu s cílem snížit jejich celkové daňové zatížení. Jinak řečeno, pokud manželé spolupráci přiznají a daňově vykáží, musí využít postupu stanoveného v ustanovení § 13 zákona o daních z příjmů.

24. Jak daňové orgány v žalobou napadených rozhodnutí vysvětlily, žalobkyně a její manžel využili zákonného institutu rozdělení příjmů a výdajů ze samostatné činnosti, nicméně při rozdělování příjmů a výdajů nepostupovali tak, jak ukládají výše citované právní předpisy. V roce 2014 neprovedl J.K. před rozdělením výdajů na žalobkyni jako spolupracující osobu úpravu výdajů podle ustanovení § 7 odst. 7 písm. c) zákona o daních z příjmů na maximálně možnou částku paušálních výdajů ve výši 800 000 Kč, což mělo vliv na výši rozdělovaných výdajů na žalobkyni. Správce daně proto nejprve upravil výdaje u hlavní osoby J.K. a poté provedl přepočítání výdajů rozdělovaných na žalobkyni tak, aby výdaje byly rozděleny ve stejném poměru jako příjmy. V roce 2015 J.K. rozdělil na žalobkyni pouze příjmy a nerozdělil na ni žádné výdaje, ačkoliv z ustanovení § 13 odst. 2 zákona o daních z příjmů vyplývá, že u spolupracujících osob musí být výše podílu na příjmech a výdajích stejná. Žalobkyně ve svém daňovém přiznání uvedla tyto příjmy, jako by se jednalo o příjmy dosažené v rámci její samostatné činnosti a výdaje vyčíslila ve výši 40 % těchto příjmů, což odpovídá způsobu uplatnění výdajů podle § 7 odst. 7 písm. d) zákona o daních z příjmů. Správce daně proto provedl přepočítání výdajů, které měly být rozděleny na spolupracující osobu, vycházel ze součtu příjmů uvedených v daňovém přiznání hlavní osoby J.K. a příjmů rozdělených na žalobkyni a výši výdajů vypočítal v poměru, v jakém byly příjmy rozděleny na žalobkyni. Tento postup soud hodnotí jako správný a odpovídající zákonu.
25. Z toho důvodu nelze přisvědčit žalobkyni v její námitce, že postupem žalovaného se dostala do postavení daňové ručitelky svého druhu. Postup, tak jak byl popsán v žalobou napadených rozhodnutích a soud jej výše zrekapituloval, odpovídá zákonu. Naopak situace, která byla žalobkyní v žalobě popsána, nemá oporu v právním předpise. Daňové orgány nekladly na spolupracující osoby ty samé nároky, jako na osobu hlavní. Požadovaly pouze správné vyplnění údajů v daňovém přiznání týkajícím se osoby spolupracující. Názor žalobkyně, že správce daně neměl měnit dílčí základ daně s ohledem na právě uzavřenou dohodu s osobou hlavní, není správný. Jestliže totiž byly zjištěny nesprávnosti právě u osoby hlavní, které měly vliv na údaje, které uvedla žalobkyně jako osoba spolupracující, bylo zcela na místě, že byla správcem daně vyzvána k podání dodatečného daňového přiznání. Pokud chybné údaje žalobkyně sama neopravila, bylo povinností správce daně žalobkyni doměřit daňovou povinnost z moci úřední. Soud v tomto postupu daňových orgánů neshledal závady. Rozhodnutí proto soud hodnotí jako odpovídající zákonu.

V. Závěry, náklady řízení

26. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobkyně není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. V případě procesně úspěšného žalovaného nebylo prokázáno, že by mu Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

v souvislosti s konkrétním řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec jeho úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 19. června 2019

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu